

Een beter milieu begint bij jezelf – of niet?

Thijs Zandwijk

‘Een beter milieu begint bij jezelf.’ Ik vermoed dat de meesten van jullie deze oneliner uit de Postbus 51-campagne zich nog wel herinneren. Het doel van deze overheidscampagne: jou zover krijgen dat je een bijdrage levert aan een beter milieu. Sinds de start van deze campagne is er echter twijfel ontstaan over de vraag of het wel nut heeft om de focus op het individu te leggen. Leidt dit wel tot de echte verandering die we nodig hebben, of begint een impactvolle en blijvende verandering bij de politiek en het bedrijfsleven?

Onlangs vroeg een vriend wat mijn droom was voor een beter milieu. In het kader van ‘durf te dromen’ gaf ik hem het volgende antwoord. ‘Op mijn sportveld ligt de duurzaamste meststof die drie tsunamí’s kan hebben en dan nóg zijn werk doet. De verlichting op mijn sportveld is voorzien van onverwoestbare lampen, die niet alleen zorgen voor perfect licht, maar het gras bijna als vanzelf – het hele jaar rond – doen groeien. Dankzij gebufferd regenwater komen de wortels van mijn grasmat bijna tot in China. Een robotmaaier op zonne-energie maait niet alleen het gras in mooie baantjes, maar verwijdert in recordtempo ook al het onkruid. Dit topt hij af door mijn veld snaarstrak te belijnen. De kantine en kleedkamers worden verwarmd met de opgewekte energie uit mijn kunstgrasveld, waarop het hele jaar kan worden gevoetbald.’ Op dat moment hoor ik mijn vriend verontwaardigd roepen: ‘Hoezo, kunstgras?’

Kunstgras circulair?

‘Kunstgras wordt uiteindelijk afval en is toch niet beter voor het milieu?’ Ik deed een poging om de inzet van kunstgras te legitimeren. En al snel was er begrip voor het feit dat kunstgras soms een oplossing is voor een behoefte of ambitie van een club waarin natuurgras niet kan voorzien. Ik vertelde mijn vriend ook dat een kunstgrasveld grotendeels gerecycled kan worden. Het enthousiasme groeide, tot ik vertelde dat ik deze voorbeelden had gehoord tijdens een kennissessie bij een bedrijf dat inmiddels failliet is verklaard. ‘Hoe kan het nou dat hier onvoldoende markt voor is? Er komen toch steeds meer kunstgrasvelden?’

Tja, toen moest ik vertellen dat je in Nederland volgens de zorgplicht een oude mat moet verpakken en transporteren naar een erkend afvalverwerker. Dan heb je je netjes aan de spelregels gehouden. Het is dus niet verplicht om te vragen wat er daarna gebeurt met de oude mat – eigenlijk het afval. ‘Maar dan ligt het toch aan de politiek en niet aan het individu?’ concludeerde mijn vriend, tijdens die discussie over het nut van de Postbus 51-campagne.

Dromen van circulair sportpark

Een zorgplicht – moet het daar stoppen? Heeft het gedrag van het individu dan echt geen betekenis? Of kunnen we onszelf uitdagen om binnen onze mogelijkheden wel een verschil te maken? Ik heb uiteindelijk een hoofdstuk aan mijn droom toegevoegd. Mijn nieuwe kunstgrasveld is gemaakt van de mat die hij vervangt. Daarnaast heeft de oude mat een nieuw leven gekregen op mijn accommodatie in de vorm van kantplanken, bloembakken bij de kantine, hoekvlaggen enzovoort. Waarom zou ik deze droom niet kunnen laten uitkomen? In 2030 moeten er 52.000 kunstgrasvelden verwijderd zijn. Denk daar maar eens over na.

Met sportieve groet uit Waalwijk,
Thijs Zandwijk
Fieldmanager of the Year 2024

BE SOCIAL
Scan, lees & deel!